

หลายคนมักถามว่ามีวิธีเพิ่มแรงบันดาลใจอย่างไร แต่...

หัวข้อในครั้งนี้คือ “แรงบันดาลใจ” ค่ะ

เรามักจะพบเห็นการจัดงานสัมมนาเกี่ยวกับ “การเพิ่มแรงบันดาลใจ” หรือ “วิธีการสร้างกำลังใจ” บ่อยครั้ง แต่ดิฉันกลับคิดว่า “ถึงเราจะมีแรงบันดาลใจไม่มาก เราก็สามารถทำงานได้”

กล่าวคือ มีแรงบันดาลใจขอมดีกว่าไม่มี แต่จะมีหรือไม่มีก็ได้ ถึงไม่มีแรงบันดาลใจ ก็ไม่เป็นปัญหา

นั่นเพราะความคิดเห็นของดิฉันเกี่ยวกับ “แรงบันดาลใจ” อาจจะต่างไปจากความคิดเห็นของคนอื่นๆ

เช่น เมื่อมีคนบอกว่า “แรงบันดาลใจของคุณ A มีน้อย” ทั้งที่จริงแล้ว เขามีแรงบันดาลใจอยู่มาก นั่นแสดงให้เห็นว่าคนนอกไม่อาจรู้ถึงแรงบันดาลใจของผู้อื่นได้

ในฐานะของดิฉันซึ่งมีโอกาสได้พบปะกับผู้บริหารหรือเจ้านายที่มีลูกน้องจำนวนมาก จึงมีโอกาสได้พูดคุยเกี่ยวกับการคัดเลือกหรือการศึกษาของลูกจ้าง รวมไปถึงวิธีการเพิ่มแรงบันดาลใจให้แก่ลูกจ้าง โดยมีคนที่กังวลใจในเรื่องนี้อยู่ไม่น้อย แม้แต่เจ้าตัวเองก็ยังคงคิดว่าอยากเพิ่มแรงบันดาลใจและพยายามหาว่าทำไมถึงขาดแรงบันดาลใจ เพราะถ้าขาดไปแล้ว อาจจะเพิ่มแรงบันดาลใจยาก

แรงบันดาลใจเป็นสิ่งที่ออกมาจากข้างใน (ปัจเจกภายใน) แม้ว่าจะไปสัมมนา จะให้หัวหน้าคอยสอน หรือจะเพิ่มเงินเดือน (ปัจเจกภายนอก) ก็อาจช่วยอะไรไม่ได้ เพราะปัจเจกภายนอกจะเพิ่มแรงบันดาลใจได้แค่ชั่วคราว และสุดท้ายจะกลับมาเป็นเหมือนเดิม ทำไม่จึงกลับมาเป็นเหมือนเดิม

ยกตัวอย่างเช่น การเพิ่มเงินเดือน ถ้าเพิ่มแล้วจบแค่นั้น สุดท้ายก็กลายเป็นชีวิตประจำวัน = ธรรมดา

สำหรับดิฉันคิดว่าการรักษาระดับให้มี “ผลงานที่ดี = ผล” ไม่เกี่ยวกับแรงบันดาลใจจะมากหรือน้อย

บางคนบอกว่า “ดิฉันพยายามอยู่ค่ะ” หรือ “ดิฉันมีแรงบันดาลใจค่ะ” นั่นก็ดี แต่ความคิดกับผลงานไม่ตรงกันก็มี

ดังนั้น ดิฉันจึงคิดว่าความเป็นมืออาชีพมีความสำคัญมากกว่าแรงบันดาลใจ

ไม่ว่าจะทำงานอะไร ความเป็นมืออาชีพหรือไม่มีความเป็นมืออาชีพจะแสดงให้เห็นได้จากการทำงานและผลงาน จึงไม่เกี่ยวกับแรงบันดาลใจจะมากหรือน้อย

สำหรับความเป็นมืออาชีพ สิ่งที่สำคัญ คือ ต้องต้นตัวและสอนคนอื่นได้ เช่น พูดถึงบริษัท “จิตสำนึกของบริษัทเราคือ...”

“คุณภาพของบริษัทเราอยู่ที่ระดับ...” หรือ “ช่วยทำให้มีคุณภาพในระดับ...หน่อย”

ดิฉันคิดว่าการศึกษาและสภาพแวดล้อมจะทำให้เราเติบโตขึ้นด้วยความเป็นมืออาชีพ และดิฉันหวังว่าเรื่องนี้จะ เป็นประโยชน์ต่อทั้งท่านที่มีลูกน้องหรือ ไม่มีก็ตาม

ขอแถมอีกเรื่องหนึ่งนะคะ นี่เป็นรูปหลานของดิฉันเอง ชื่อว่าฮิโตะจัง ตอนประมาณ 3 ขวบ

ดิฉันเคยถามหลานว่า

ดิฉัน: คนนี้ใครคะ (ชี้มาที่ตัวเอง)

ฮิโตะจัง: ไม่รู้

ถามอยู่หลายรอบ จนดิฉันให้ดูเงิน 1,000 เยน

ดิฉัน: คนนี้ใคร

ฮิโตะจัง: ป้าชิฟูมิ

ตอบเร็วและเสียงดังฟังชัด (จำชื่อได้นี่นา)

เงินคือปัจจัยภายนอก แรงบันดาลใจให้บอกชื่อของป้า คือ การได้เงิน